



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1452/05
30.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Slobodana Spasića i mr Ljubice Jeremić, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa BB, advokat, protiv tuženog "VV", radi predaje stvari, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž.broj 2890/04 od 11.2.2005. godine, u sednici veća održanoj 30.11.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž.broj 2890/04 od 11.2.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Pančevu P. broj 395/04 od 21.10.2004. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tuženi obaveže da mu na ime neosnovanog obogaćenja u 1998. godini isporuči 249,28 tona kukuruznih briketa.

Rešavajući o žalbi tužioca izjavljenoj protiv te presude Okružni sud u Pančevu je presudom Gž. 2890/04 od 11.2.2005. godine odbio žalbu tužioca kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv te presude Okružnog suda u Pančevu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitnih povreda iz člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP na koje se ukazuje u reviziji, jer su nižestepeni sudovi o svim odlučnim činjenicama relevantnim za pravilnu odluku u ovoj parnici dali dovoljno jasne, potpune i pravilne razloge saglasne stanju u spisima i rezultatu izvedenih dokaza, a nema ni drugih nedostataka zbog kojih se pobijana presuda ne bi mogla pravilno i zakonito ispitati.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani. Prema utvrđenom činjeničnom stanju, krajem septembra meseca 1998. godine postignut je usmeni sporazum između tužioca i tadašnjeg direktora tuženog GG, da tuženi svojom mehanizacijom izvrši silažu kukuruza na parcelama tužioca površine 32 katastarskih jutara i od toga napravi brikete, a zatim po naplati svojih troškova za rad i proizvodnju briketa, razliku u briketima preda tužiocu. U smislu navedenog sporazuma tuženi je sa svojom mehanizacijom i radnom snagom radio na silaži i briketiranju kukuruza sa navedenih parcela tužioca neprekidno od 24.9.1998. do 1.10.1998. godine, ali kako je ta godina bila sušna i proglašena za elementarnu nepogodu u opštini gde se parcele nalaze, proizvedeno je ukupno 36.370 kg. kukuruznih briketa odnosno 36,37 tona, čija vrednost ne pokriva troškove silaže i briketiranja kukuruza. Količina proizvedenih briketa sa parcela tužilaca utvrđena je na osnovu naloga za primanje, koji je tuženi sačinio i za proizvedeni briket koji se nalazi u njegovom magacinu kukuruzne biljke roda 1998. godine. Iskazima svedoka radnika tuženika, koji su radili na briketiranju kukuruza, utvrđeno je da je jedino briketirani kukuruz tužioca smešten u magacin kod tuženog i da drugog kukuruza nije bilo u tom magacinu. Nalazom sudskog veštaka poljoprivredne struke DD utvrđeno je da je tuženi imao troškove u proizvodnji kukuruznih briketa preračunato u kukuruzne brikete 156,72 tone.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema članu 385. stav 3. ZPP revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da je tužbeni zahtev neosnovan. Naime, u ovom slučaju je između stranaka zaključen usmeni ugovor o delu u smislu člana 600. Zakona o obligacionim odnosima, po kome se tuženi obavezao kao preduzimač, odnosno izvođač radova da sa parcela tužioca skine zelenu masu radi proizvodnje kukuruznih briketa, s tim da po odbitku svojih troškova proizvodnje višak proizvedenih kukuruznih briketa preda tužiocu. Kako su u ovom slučaju troškovi proizvodnje bili veći od vrednosti proizvedenih briketa, to tuženi nije u obavezi da tužiocu preda ništa od proizvedene količine kukuruznih briketa, pa su nižestepeni sudovi pravilno primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev odbili kao neosnovan.

Neosnovano se u reviziji tužioca ističe da su nižestepeni sudovi učinili bitnu povredu odredaba parničnog postupka što nije izvršeno dopunsko veštačenje od strane veštaka ĐĐ i EE, obzirom da su njihovi nalazi međusobno suprotni, jer su nalazi navedenih veštaka irelevantni obzirom da se nižestepene presude ne zasnivaju na njihovim nalazima. Nižestepeni sudovi su prihvatili nalaz sudskog veštaka DD u pogledu troškova proizvodnje kukuruznih briketa od strane tuženog, koji su iznosili 156.002 tone, i tužilac takvom nalazu nije prihvatio. U

pogledu preostalog dela nalaza istog veštaka koji se odnosi na utvrđenu količinu proizvedenih kukuruznih briketa sa parcela tužioca nižestepeni sudovi s pravom nisu prihvatili, jer su proizvedenu količinu tih briketa utvrdili na osnovu naloga za primanje u magacin tužioca, potvrđenu iskazima svedoka radnika tuženog koji su radili na briketiranju tog kukuruza. Stoga i nije bilo potrebno da se izvodi usaglašavanje nalaza veštaka ĐĐ i EE odnosno da se vrši dopunsko veštačenje od strane veštaka DD, kako se to u reviziji tužioca ukazuje.

Sa napred iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu člana 393. ZPP odlučio kao u izreci presude.

Predsednik veća – sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

OK